

5. oktober FAVSTINA KOWALSKA

Rodila se je 25. avgusta 1905 kot tretji izmed desetero otrok v revni in pobožni kmečki družini. Pri krstu so ji dali ime Helena. Od otroških let se je odlikovala v pobožnosti, delavnosti in ubogljivosti. Šolo je obiskovala manj kot tri leta, ker je zaradi revščine morala pomagati doma. Ko ji je bilo šestnajst let, je zapustila rodni dom in šla služiti, da se je sama preživljala in pomagala staršem. Starši so zavrnili njeno prošnjo, da bi šla v samostan, čeprav je Helena že od svojega sedmega leta čutila v sebi Božji klic. Šla je služiti v Lodz in po dveh letih, 1. avgusta 1925, so se ji končno odprla vrata samostana sester Božje Matere usmiljenja v Varšavi. V skupnosti je prejela ime sestra Marija Favstina. V raznih redovnih hišah je opravljala preprosta dela: bila je kuharica, vrtnarica in vratarica. Vsako delo je sprejemala z veselim obrazom. Živel je v globoki združitvi z Bogom, ki jo je s trpljenjem pripravljaj na njen poklic glasnice Božjega usmiljenja. Globino njenega duhovnega življenja razkriva njen *Dnevnik*, ki je po obliki knjiga spominov, v katero z okornimi črkami zapisovala predvsem 'srečanja' svoje duše z Bogom. Usmiljeni Jezus se ji je prvič prikazal 22. februarja 1931, ko ji je dejal: "Naslikaj podobo po vzorcu, ki ga vidiš, z napisom: Jezus, vate zaupam. Želim, da bi to podobo častili, najprej v vaši kapeli, nato po vsem svetu." Češčenje Božjega usmiljenja se je naglo razširilo po vsem svetu. Sestra Favstina, telesno popolnoma izčrpana, duhovno pa v polnosti dozorela, mistično zedinjena z Bogom, je umrla 5. oktobra 1938, ko je dopolnila komaj 33 let.

11. oktober FILIP

Na seznamu sedmih diakonov (strežnikov) je Filip takoj za Štefanom, prvim mučencem, in v Apostolskih delih ga srečamo večkrat. Služba diakona mu je nalagala dolžnost pravičnosti in ljubezni do zapuščenih vdov in sirot. Nastopa pa tudi kot navdušen in uspešen oznanjevalec Jezusove blagovesti, zato ga imenujejo tudi 'evangelist'. Po Štefanovi smrti je prišel v Samarijo in tam oznanjal Kristusa. »Množice so enodušno prisluhnile Filipovim besedam. Poslušale so ga in gledale znamenja, ki jih je delal; veliko obsedencev so z glasnimi krikom zapustili nečisti duhovi, veliko hromih in pohabljenih je bilo ozdravljenih. V mestu je zavladovalo veliko veselje« (Apd 8,6-8). Filip je v Samariji izpolnil poslanstvo. Po angelu mu je Bog naročil, naj gre proti jugu, na cesto, ki pelje iz Jeruzalema v Gazo. Po tej samotni poti se je vračal domov vpliven dvorjan etiopske kraljice, eden poganskih pravičnikov, ki so se oklenili judovske vere v enega Boga, in je zato romal v Jeruzalem. Mož je sedel na vozu in bral Sveto pismo. »Ali razumeš, kaj bereš?« ga je vprašal Filip. »Kako naj razumem, ko me nihče ne pouči?« je odvrnil Etiopce in ga povabil naj prisede na voz. Diakon Filip je prerokove besede navezal na evangelij o Jezusu. Dvorjan je njegovim besedam pozorno prisluhnil in jih v veri sprejel. »Ko sta potovala naprej, sta prišla do neke vode in dvorjan je rekel: "Glej, voda! Kaj mi brani, da ne bi bil krščen?" Velel je ustaviti voz in oba, Filip in dvorjan, sta stopila v vodo in Filip ga je krstil. Ko sta stopila iz vode, je Gospodov Duh vzel Filipa.« (Apd 8,36-39).

17. oktober IGNACIJ ANTIOHIJSKI

Okoli leta 100 se je začelo obdobje, ko noben apostol ni bil več živ. Cerkev je skrbno varovala njihovo avtoriteto. Delo se je nadaljevalo in je bilo poslej v rokah predstojnikov, ki Jezusa niso nikoli videli, bili pa so učenci apostolov. Med te spada tudi Ignacij Antiohijski, škof v mestu, kjer so Jezusove učence najprej imenovali kristjane. Ime mu je bilo tudi Teoforos, to je Bogonossec. Prištevamo ga med apostolske očete. Ne samo zato, ker je morda osebno poznal katerega od apostolov, ampak predvsem zato, ker je eden najodličnejših mož, ki so stavbo Cerkve na apostolskem temelju dalje zidali in utrjevali. Vernike svojega časa je spodbujal in utrjeval s svojim zgledom in tudi s svojimi pismi. Spadajo med bisere zgodnjega krščanskega slovstva in razodevajo duhovno veličino sv. Ignacija. Od kod je bil in kakšna je bila njegova mladost, ni znano. Če je bil doma v Antiohiji, tedaj po številu prebivalcev tretjem mestu rimskega cesarstva, je v mladih letih utegnil videti apostola Petra in Pavla pa tudi Janeza. Bil je antiohijski škof ob prehodu v drugo stoletje, po dobrem izročilu tretji škof na tem sedežu, če se apostol Peter šteje za prvega. Pod cesarjem Trajanom, ki je zavladoval leta 98, je prišlo do preganjanja kristjanov v maloazijskih pokrajinah. Sovražnosti proti kristjanom so izbruhnile tudi v Antiohiji; med drugimi so okoli leta 110 prijeli tudi škofa Ignacija in ga zaradi njegove vere v Kristusa poklicali na zagovor. V vojaškem spremstvu so ga odvedli v Rim. Tam so ga poslali v amfiteater, kjer so ga raztrgale zveri.

28. oktober SIMON IN JUDA TADEJ

Simona – ime pomeni 'Bog je uslišal' – sta bila med apostoli dva: prvemu je Jezus, ko ga je poklical, dodal vzdevek Peter (Skala), drugega evangelist Luka imenuje Gorečnik, Marko pa Kananejec, kar je isto v hebrejskem jeziku. O njegovem življenju vemo prav malo zanesljivega. Mnogi razlagalci menijo, da je bil Simon rodni brat Juda Tadeja in Jakoba mlajšega, prvega jeruzalemskega škofa, ki ga je dal veliki duhovnik Anan leta 62 kamnati. Simon naj bi ga nasledil na škofijskem sedežu. Preden so Rimljani začeli leta 70 oblegati Jeruzalem, je Simon, ki je imel pred očmi Jezusovo napoved o razdejanju Jeruzalema, svoje vernike izpeljal iz mesta. Za časa cesarja Trajana (98–117) je nastopilo veliko preganjanje kristjanov in tako je leta 107 kot junaški mučenec dal življenje za Kristusa tudi škof Simon, ki naj bi bil tedaj star že blizu 120 let. Po drugem izročilu pa naj bi Simon Gorečnik oznanjal evangelij v Egiptu in Juda Tadej v Mezopotamiji, nazadnje pa naj bi delovala skupaj v Perziji. Tam so poganski duhovniki Juda pobili s koli, Simona pa po hudem mučenju prežagali, zato Juda upodablja s kiji, Simona pa z žago. Tudi Juda sta bila v apostolskem zboru dva: Juda Tadej in Juda Iškarjot. Prvi je imel tri brate: Jožefa, Jakoba mlajšega in Simona. Slednja dva sta bila apostola in jeruzalemska škofa. Po binškošnem prazniku naj bi Juda Tadej deloval v Mezopotamiji in nazadnje v Perziji, kjer je umrl mučeniške smrti skupaj s svojim bratom Simonom.